

Organizačně se Trapsavec posunul do Brna a díky větší propagaci a celkovému většímu zájmu o trampský svět způsobený především Portou a dalšími festivaly přišel šok. Počet příspěvků se zdvojnásobil, ovšem z velké většiny šlo o básničky začátečníků. Zlatého Trapsavce získala povídka Hagen vcelku umně rozvíjející známou pověst lomů Ameriky. Poprvé se udělovala také cena Malý Trapsavec určená nejúspěšnějšímu dílku autora mladšího 18 let.

Příjemné čtení **HAGEN** „Víš, kdo je to Hagen?“ zeptal se mě Dalík a divně se zašklebil, když jsme slézali s baterkami v rukou do ústí štol. „To snad byl za války nějaký dozorce vězňů,“ řekl jsem, „který tady ve štolách dělali letadla pro Němce. Je to už hodně dávno, ale on tu prý ve štolách ještě teď straší.“

Dalík se zastavil a posvítil si baterkou zespoda na obličej. S tím jeho bíbrem vypadal strašidelně. Pochmurně pronesl: „Jó, je to pravda! A prej, kdo se mu posmívá, tak toho Hagen zabije!“

Bylo už kolem půlnoci a vraceli jsme se známou štolou na kemp. Bláto nám čvachtalo pod nohama. V noci mně ve štolách vždycky po zádech tak trochu běhali brabenci a dnes to bylo obzvlášť silný, protože ten trouba mi připomněl Hagena.

Byli jsme už dost hluboko ve štole, když se pojednou Dalík na místě zastavil a k mému údesu vykřikl: „Hagene, ty bačkoro, já se tě nebojím! Vylez, ukaž se, ty kostroune!“

„Nech si to na ráno!“ okřikl jsem ho nervózně. Dalík viděl, že jsem se polekal a poškleboval se. Svítil si zas baterkou na ciferník a hučel.

Po několika dalších krocích mu baterka zhasla. Tlumeně zaklel a už nic neříkal. Nemohli jsme být daleko od východu. Šel jsem první a zakrátko jsem uviděl tu hrůzu. Před náma byl čerstvej zával.

„Vidíš, za to můžeš ty, ty blbče!“ křikl jsem na Dalíka, „to určitě udělal Hagen! Musíme se vrátit.“ Otočili jsme se a po dvaceti metrech chůze nazpátek jsme narazili na další zával. Úplně čerstvý. Před dvěma minutami tady ještě nebyl.

Srdce se mi přestěhovalo do hrdla a začal jsem řvát. Nevím na koho a nevím co. Rozběhl jsem se na druhou stranu, Dalík za mnou.

Chvilku jsme zmateně v tý vlhký hrobce běhali a snažili jsme se holejma rukama prohrabat ven.

Potom jsme vysílení padli do mokrého jílu. Dalík brečel a nahlas odprošoval Hagena. Myslel jsem, že se mi rozeskočí hlava, že zešílím, když se na protilehlém konci našeho vězení rozlila mdlá záře. V ní jsme rozpoznali obrysy uniformy. Postava v uniformě.

Světlo bylo jasnější a postava vykročila trhavým krokem k nám. Pozbyl jsem vědomí, když jsem pod kšilem čepice rozeznal lebku s živýma očima. Prohrabali se k nám až po dvou dnech, ale to už jsme byli mrtví. Ani si nepamatuju, jestli to bolelo.

Strašíme teď od půlnoci do jedné s Hagenem a nejsme sami, je nás asi padesát. Každý má přidělenou nějakou část štol, kterou pravidelně obchází.

Blíží se půlnoc, tak mne, prosím, omluvte.

Služba je služba... **Zlatý Trapsavec 1985**

Jaromír Billíček Frič